

ligere Standpunkt har været nedfat et Udvalg i Landsthinget, som har afgivet en vidtløftig Betænkning i denne Sag, og da man ikke kan antage, at Landsthinget tæller mindre dygtige Capaciteter med Hensyn til flige Rets spørgsmaal end Folkethinget, troer jeg, at man i denne Betænkning maa kunne finde Alt, hvad der overhovedet kan ventes at komme frem i en Betænkning fra et Udvalg af Thingenes Medlemmer. Jeg hører dernæst, at den ærede Rigsdagsmand, som sidst satte sig, har havt Veilighed til tidligere at gjøre sig bekendt med denne Sag, og hans Veiledning troer jeg altsaa for Diebliffet at maatte følge for mit Vedkommende, idet jeg raader enhver Rægmand til at gjøre det samme. Naar der allerede af 3 forskellige Medlemmer er anthydet Mæglingforsøg, Forsøg paa ad Billighedsvei at komme ud af den Stilling, man neppe vil kunne frie sig ud af den egentlige juridiske Viisdomsafgjørelsesvei, forekommer det mig, at det er rigtigst, at vi nu ikke nedsette noget Udvalg, men lade de 3 Medlemmer forsøge paa at forelægge Thinget de Udveie til en Afgjørelse, som de have anthydet idag. Skulde dette Forsøg mislykkes, da kunne vi, saaledes som det blev tilraadet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, afbryde 2den Behandling og nedsette et Udvalg eller nedsette et saadant mellem 2den og 3die Behandling. Dette troer jeg, er den tilraadeligste Vei at følge for Rægmand, der ikke kunne sælde nogen selvstændig Dom om, hvem af disse fine Dommere, der have forskellige Meninger ligeoverfor hinanden, der har Ret.

Suel: Jeg troer det vil vise sig, naar man kommer til at undersøge disse fine Rets spørgsmaal, at man snart vil komme til Enighed om dem. Det var slet ikke min Tanke, at man skulde nedsette et Udvalg med Hensyn til disse Spørgsmaal, — til disse Besvarelse indeholder Højesteretsdommen tilstrækkeligt Materiale, — men det, der skulde undersøges at et Udvalg, er, hvad Loven nærmest gaaer ud paa, Lovens Gjenstand og ikke dens Forudsætninger, nemlig den Vei, man skulde slaae ind paa for at komme ud af den fortvivlede Til-

stand, hvori disse Forhold ere paa Bornholm. Det er altsaa Lovens Gjenstand, og ikke, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse) meente, Lovens Forudsætninger, der skulde drøftes i et Udvalg. Nu henviser det ærede Medlem til, at ethvert enkelt Medlem kan stille de Endringsforslag, han finder for godt, og saa kan man følge een af disse 3 Vei; men jeg finder det dog langt bedre, at man i et Udvalg, det være større eller mindre, søger at komme til Enighed om en Udvei, som man kunde foreslaae Thinget, saa var man vis paa, at man fik et Arbejde, der kunde føre til et Resultat, og, selv om det skulde vise sig, at Loven ikke kunde komme ud i denne Session, vilde den dog ligge saaledes forberedt til den næste Rigsdagssamling, som ventelig indtræffer om nogle saa Maaned, at den kunde komme ud f. Ex. i Mai Maaned, og saalænge kunne vel mine ærede Landsmænd vente.

Mein: Jeg har ikke, saaledes som den ærede Rigsdagsmand, der talte efter mig (Casse), lagde mig i Munden, hvtret, at det var blevet Skik og Brug her, eller at Folkethinget hyppigt gif den Vei at slyde en grundig Undersøgelse af Sagerne fra sig, for at faae dem særdege. Noget Saadant har jeg ikke sagt, og den Replik, han i saa Henseende henvendte til mig, kunde altsaa have været sparet. Det var kun med Hensyn til de stærke Dunster, der bleve udtalte om at lade denne Sag gaae hurtigt igjennem Thinget, fordi man ellers udsatte sig for ikke at faae den tilendbragt i denne Session, at jeg gjorde opmærksom paa, at dette var en Vei, som man maatte være varsom med at betrede.

Casse: Jeg skal blot bemærke, at det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Suel) feiler væsentligt i to Punkter. Jeg har ikke sagt, at Udvalget skulde bestæftige sig med Lovens Forudsætninger, jeg har netop sagt, at det var med Lovens Hovedgjenstand, man skulde bestæftige sig, og jeg har ikke sagt, at man skulde følge een af de tre Udveie, thi jeg antager, at man nok kunde finde en fjerde.